



Geschiedenis van 149 Squadron

No.149 Squadron, RFC, werd op 3 maart 1918 in Yapton, Sussex gevormd als een nachtbombenwerpereenheid en ging drie maanden later naar Frankrijk, uitgerust met FE2b's. Het hield zich bezig met het bombarderen van vijandelijke communicatie, vliegvelden, enz., Evenals met verkennings werkzaamheden aan het Tweede Legerfront, het liet meer dan 80 ton bommen vallen en maakte 161 verkenningen.

Twee interessante details die het vermelden waard zijn, betreffen de uitrusting van het squadron. Alle FE's waren uitgerust met een 'vlamverkleiner' ontworpen door een officier van het squadron - kapitein CES RusseII. Hierdoor werd alle uitlaatvlam met succes gedempt, een belangrijke vereiste voor nachtvliegende vliegtuigen. Alle vliegtuigen waren uitgerust met speciale rekken, ontworpen door een van de monteurs van het squadron, die zonder oponthoud Michelin-fakkels of bommen konden vervoeren. De FE's waren dus direct aanpasbaar voor bombardementen of verkenningen. Van de oorspronkelijke 18 FE's van het squadron die in juni 1918 naar Frankrijk vlogen, waren er zeven nog steeds in dienst op Wapenstilstand.

Na de wapenstilstand was 149 het enige FE-squadron dat werd gekozen om het bezettingsleger naar Duitsland te begeleiden. Het keerde in maart 1919 terug naar het Verenigd Koninkrijk en werd in augustus ontbonden in Tallaght, Co. Dublin.

Het squadron werd in 1937 opnieuw gevormd in Mildenhall - opnieuw als nachtbommenwerper - en nu uitgerust met Heyford-vliegtuigen. Wellingtons werden begin 1939 ontvangen en op 4 september van dat jaar deelde 149 het No. 9 Squadron met het onderscheid van het maken van de tweede bombardementsaanval van de RAF op de Tweede Wereldoorlog; de doelen waren Duitse oorlogsschepen in Brunsbüttel.

Het squadron speelde een prominente rol in het vroege offensief tegen Duitsland, Italië en het door de vijand bezette gebied en nam, nadat het opnieuw was uitgerust met Stirlings, deel aan de eerste aanvallen met 1.000 bommenwerpers. In 1943 leverde het een belangrijke bijdrage aan de Slag om het Ruhrgebied, en nam het ook deel aan de Slag om Hamburg en de beroemde aanval op het Duitse experimentele station met V-wapens in Peenemunde. Tussen februari en juli 1944 - en naast het laten vallen van hoge explosieven op de vijand - hielp het squadron de Franse Maquis te voorzien van voorraden, wapens en munitie per parachute.

Tegen het einde van 1944 werden de Stirlings vervangen door Lancasters en daarmee zette het squadron zijn offensief voort tot eind april 1945. Vervolgens liet het voedsel vallen aan de hongerige Nederlanders en later, na de Duitse overgave, brachten veel ex-krijgsgevangenen terug naar Engeland van het continent.

In december 1943 was het squadron verantwoordelijk voor de introductie van een nieuwe techniek van mijnbouw op hoog niveau. Een van de vele onderscheidingen die door haar leden werden gewonnen, was een Victoria Cross dat postuum werd uitgereikt aan Flight Sergeant RH Middleton, RAAF, voor zijn aandeel in een inval in Turijn in de nacht van 28 op 29 november 1942.

Het squadron bleef in dienst na de oorlog en bekeerde zich tot Lincolns in oktober 1949, die werden gevlogen tot het squadron op 1 maart 1950 ontbond. No. 149 werd op 14 augustus 1950 opnieuw hervormd in Marham en kreeg in november Washingtons als eerste uitrusting. met het type. In april 1953 werd het opnieuw uitgerust met Canberras die het in augustus 1954 naar Duitsland bracht voordat het squadron op 31 augustus 1956 ontbond.